

h.haino

T H O T R U T Ì N H

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

QUANG CHIẾN sưu tầm, tuyển chọn
từ bản dịch của các dịch giả:

XUÂN DIỆU, TẾ HẠNH, ĐẠO XUÂN QUÝ,
HOÀNG TRUNG THÔNG, NGUYỄN XUÂN SANH,
QUANG CHIẾN, QUỐC KHÁNH

THƠ TRỮ TÌNH VĂN HỌC CỔ ĐIỂN NƯỚC NGOÀI
VĂN HỌC ĐỨC

HAINRICH HAINO

*THƠ
TRỮ TÌNH*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
TRUNG TÂM VĂN HÓA NGÔN NGỮ ĐÔNG TÂY
HÀ NỘI - 2000

Chúng tôi xin chân thành cảm ơn
các tổ chức sau đây đã giúp đỡ chúng tôi
thực hiện công trình này:

Fuer die wertvolle Unterstuetzung bei der Realisierung
dieses Projektes danken wir recht herzlich:

* Dem H.Heine-Institut, Duesseldoe
und Prof. Dr. J.A. Kruse

* Der H. Heine-Gesellschaft, Duesseldorf,

* Der W.P. Schmitz-Stiftung und Dr.W.Boehme

* Dem Kultusministerium Des Landes

Nordrhein-Westfalen und Frau Dr. Galsterer

* Dem E.U.K und Herrn Dr. Birkenhauer, Frau K.
Heinz und Frau R. Peeters .

* Meinem besten deutschen Freund
und seiner lieben Familie:

Dipl.Ing. W.Korn, Dr. A. Korn
und den Kindern in Osterode/Hauptstr. 44

THAY LỜI TỰA

Bên cạnh Goethe, thơ trữ tình của H.Hainơ là một đỉnh cao trong sự phát triển của thi ca Đức. Ông đã cho ta thấy một cái tôi trữ tình đau khổ, sáng tạo, bông đùa, phủ định và yêu thương - tất cả đều xuất xứ từ cuộc sống thường nhật. Trong sự nghiệp của mình, mỗi nhà thơ có thể đạt tới một mức độ nhất định về sự chân thực và gắn bó với độc giả. Có lẽ Hainơ đã đạt tới mức độ cao nhất trong sự gắn bó với bạn đọc của ông.

T.I.SINMAN (Nhà nghiên cứu văn học Nga)

Hainơ khác với nhiều thi sĩ đương thời, vì ông khinh ghét sự giả dối; ông luôn luôn thể hiện mình như con người và với tất cả những lầm lỗi của con người.

ELISABETH (Nữ hoàng vương quốc Áo)

Nghệ thuật của Hainơ là giao điểm giữa thế giới cũ và thế giới mới. Ông là nhà lãng mạn chủ nghĩa đã đến muộn, không những trong thiên hướng suy tưởng mơ mộng của tình cảm mà trước hết trong tính chủ thể thiên tài của ông, trong trò chơi chiêm biếm của ông với mọi hình thức và mọi tâm trạng.

một trò chơi dám phơi bày cả chính bản thân mình, biến những đau khổ đích thực hoá thành sự trào lộng. Hainơ luôn luôn hiện hữu trong cuộc chơi đầy xúc động và biến ảo giữa khẳng định và phủ định, giữa sự tưởng tượng và mộng mơ của tình cảm, giữa kinh nghiệm sống thông minh và sự lì lợm, giữa sự hoan hỉ, hào hứng và nỗi bi quan, giữa cái yêu và cái ghét đối với cuộc sống và bản ngã Đức... Hainơ là người đầu tiên đã chinh phục biển cả, biến nó thành một phong cảnh huyền bí của thi ca Đức.

F.MARTINI (Viện sĩ Viện Hàn lâm Ngôn ngữ và Văn chương Đức)

F. Ăngghen gọi Hainơ là nhà thơ Đức vĩ đại nhất sau Goethe... Lênin đánh giá cao nghệ thuật ngôn ngữ của ông. Ngoài tập *Faust* (của Goethe), thơ Hainơ là tác phẩm văn học Đức duy nhất mà Người đã mang theo khi đi đày ở Xibêri. Còn Gorki, trước khi trở thành một nhà văn cách mạng, ông cũng đã có lần có ý định tự vẫn (1888) vì những nỗi đau khổ của tâm hồn như có trong thơ trữ tình của Hainơ. Người ta cũng đã tìm thấy một mẫu ghi chép của Gorki rất lý thú như sau: - Về cái chết của tôi, xin hãy quy tội cho nhà thơ Đức Hainơ - người đã phát minh ra căn bệnh đau răng ở trong tim!... Điều đã làm cho Hainơ thành một nhà thơ trữ tình vĩ đại là sự gắn bó của ông với dân gian, là tình yêu sâu xa của ông đối với cội nguồn thi ca.

W.VICTOR (Nhà nghiên cứu văn học Đức)

Quang Chiến (sưu tầm và giới thiệu)

NGƯỜI YÊU ƠI,
HÃY ĐẶT TAY LÊN TRÁI TIM TÔI

Người yêu ơi, hãy đặt tay lên trái tim tôi; -
Em có nghe, trong buồng tim dương thình thình tiếng búa?
Chàng thợ mộc vô tâm sống trong tim tôi đó,
Chàng đang đóng cho tôi một chiếc quan tài.

Tiếng nhặt, tiếng khoan gõ đập suốt đêm ngày;
Đã lâu rồi làm tôi mất ngủ.
Nào, nhanh lên, gấp gấp lên, anh thợ,
Cho tôi sớm về với giấc ngủ bình yên!

VĨNH BIỆT

Chiếc nôi xinh đẹp của nôi khổ đời tôi,
 Năm mô xinh đẹp của tâm hồn yên ả,
 Thành phố xinh đẹp, chúng ta dành từ già, -
 Tôi kêu lên: xin vĩnh biệt suốt đời!

Hỡi bậc của thiêng liêng, tôi có lời già biệt,
 Nơi người yêu vẫn qua lại thân tình;
 Vĩnh biệt nhé, chốn linh thiêng, thân thiết!
 Nơi lần đầu tôi thấy bóng người xinh.

Giá chẳng bao giờ tôi gặp em ngày ấy,
 Hỡi Nữ hoàng diễm lệ của lòng tôi!
 Sẽ chẳng xảy ra biết bao điều như vậy,
 Khiến giờ đây tôi khốn khổ suốt đời.

Tôi đâu muốn làm tim em xáo động,
 Và tình yêu, tôi cũng chẳng cầu xin;
 Tôi chỉ muốn sống một đời tĩnh lặng
 Ở nơi nào có hơi thở của em.

Nhưng chính em xô đẩy tôi dần tới
 Bằng bao lời cay đắng giữa làn môi;
 Sự điên dại xui hồn tôi rối loạn,
 Trái tim tôi lâm bệnh tấy sưng rồi.

Giờ thì tôi, thân rã rời, bại hoại
 Lê bước đi theo chiếc gậy lữ hành,
 Cho tới khi lả người, đầu gục xuống:
 Một nắm mồ văng lạnh chốn xa xanh.

DƯ ÂM

Bằng hoa hồng, bằng bách dương, bằng vàng lá,
 Tôi muốn điểm tô thật đẹp xinh, rạng rỡ,
 Cuốn sách này như một chiếc quan tài,
 Và khâm liệm thơ tôi vào đó.

A! Tôi mai táng cả tình yêu tôi nữa!
 Bên mộ tình sẽ mọc lên bông-hoa-nhỏ-yên-bình,
 Hoa nở bùng cho đời hái hoa xinh, -
 Nhưng chỉ nở cho tôi khi tôi nằm dưới huyệt.

Đây là thơ của một thời cuồng nhiệt,
 Cuồn cuộn trào lên như thác lửa É-t-na,
 Từ đây thấm tâm can thơ ngùn ngụt tuôn ra,
 Những đốm lửa chớp lòe bắn tung về mọi ngả.

Giờ thì thơ nằm đây, chết rồi, cảm lạnh quá.
 Mắt trợn trừng, lạnh giá, nhợt như sương.
 Nhưng nguồn lửa ngày xưa làm thơ sẽ hồi sinh,
 Khi hồn tình của em chập chờn trên trang sách.

Bao dự cảm trong tim sẽ cất lên tiếng hát:
 Bãng giá tình em đã tan trên thơ tôi!
 Cuốn sách này tay em đón nhận rồi,
 Hỡi cô em ngọt ngào ở nơi xa vời vợi.

Sự phù phép với thơ tôi được giải,
 Những con chữ xanh xao lại ngược mắt lên nhìn,
 Chúng khấn cầu nhìn mắt đẹp của em,
 Thì thâm lời yêu thương cùng nỗi buồn vạn thuở.

NHÌN QUA CỬA SỔ

*He-vic xinh tươi nằm bên cửa sổ,
 Thấy Hen-ry nhợt nhạt bước chân qua.
 Nàng khẽ nói với mình: ôi, lay Chúa,
 Người dưới kia trông nhợt nhạt như ma!*

*Người dưới kia ngược nhìn lên cửa sổ,
 Mắt nhìn nàng bao mê đắm, thiết tha,
 He-vic xinh xốn xang, lòng khốn khổ,
 Nàng cũng thành kẻ nhợt nhạt như ma.*

*Và ngày ngày nàng đứng bên cửa sổ,
 Buồn tương tư ngóng đợi kẻ đi qua.
 Rồi đêm đêm nằm trong tay người ấy,
 Cũng vào giờ hiển hiện của yêu ma.*

HÀNH TRÌNH TRÊN SÔNG NƯỚC

Tựa lưng vào cột buồm đứng lặng,
 Tôi đếm từng con sóng lô xô.
 Thuyền lướt nhanh, buồm căng gió lộng!
 Tổ quốc ơi, xin được già từ!

Qua ngôi nhà người yêu xinh đẹp,
 Ngược lên nhìn, muốn vỗ con người;
 Những ô cửa nhà em lấp lánh,
 Nhưng không ai thềm vẫy tay tôi.

Lệ, lệ ơi, đừng trào lên khoé mắt,
 Khiến tôi nhìn thăm tối thê lương.
 Tim óm đáy, tim ơi, đừng vỡ toác,
 Trước nỗi đau tê tái khôn lường.

GỬI MẸ

I

Con thường sống ngẩng cao đầu mẹ ạ,
 Tính tình con hơi ngang bướng kiêu kỳ;
 Nếu có vị chúa nào nhìn con vào mắt,
 Con chẳng bao giờ cúi mặt trước uy nghi.

Nhưng mẹ ơi - con xin thú thật,
 Trái tim con dù kiêu hãnh thế nào,
 Đứng trước mẹ dịu dàng chân chất,
 Con thấy mình bé nhỏ làm sao.

Có phải tinh thần mẹ diệu kỳ soi thấu
 Như bay lên vùng ánh sáng cao siêu,
 Hay bao nỗi buồn xưa nung nấu,
 Trái tim mẹ hiền đùm bọc đứa con yêu?

II

Trong cơn mê, con từ mẹ ra đi,
 Con muốn đi tận cùng trời đất,
 Để tìm kiếm tình yêu đẹp nhất,
 Trong đôi cánh tay con sẽ ôm ghi.

Con tìm tình yêu khắp nơi khắp nẻo
 Con đập vào các cửa mở rồi tay, -
 Con đã van xin như một kẻ ăn mày,
 Nhưng chỉ nhận những cái nhìn lạnh lẽo.

Tìm không thấy tình yêu con trở về với mẹ,
 Tâm trí chán chường, thân thể rã rời,
 Con bỗng thấy một tình yêu chân thật,
 Trong đôi mắt dịu hiền của mẹ, mẹ ơi.

HOA HỒNG, HOA HUỆ, BỒ CÂU, MẶT TRỜI

Hoa hồng, hoa huệ, bồ câu, mặt trời,
 Tôi từng yêu say đắm cả một thời,
 Giờ tôi không yêu nữa, tôi chỉ yêu ngây ngất
 Cô em Be Bé, cô em Diễm Kiều,
 Cô em Trắng Trùng, cô em Duy Nhất;

Em là cội nguồn của tất cả tình tôi,
 Là hồng, là huệ, là bồ câu, là mặt trời.

ÁP MÁ EM VÀO MÁ ANH ĐI

*Áp má em vào má anh đi,
 Để nước mắt hai ta cùng hoà lại;
 Áp tim em vào tim anh đi,
 Để ngọn lửa hai ta cùng bốc cháy!*

*Khi nước mắt hai ta thành dòng sông
 Cùng đổ vào ngọn lửa tình mãnh liệt,
 Khi tay anh ôm riết em trong lòng
 Vì khát vọng, hơi em, anh sẽ chết!*

TRÊN ĐÔI CÁNH CỦA LỜI CA

Trên đôi cánh của lời ca,
 Anh đưa em tới một miền xa ngái,
 Bên sông Hằng mệnh mang bờ bãi,
 Anh biết nơi xinh đẹp nhất cõi đời.

Ở nơi ấy trong ánh trăng tĩnh lặng
 Có một vườn hoa nở rục hồng;
 Và chờ em - chị của hoa thân thiết,
 Những bông sen đương đã diết ngóng trông.

Ở nơi ấy có những bông hoa tím,
 Nhìn sao đêm tình tứ, rúc rích cười;
 Những bông hồng thắm thì, bí ẩn
 Kể chuyện xưa thom ngát tình đời.

Và sơn dương tình khôn, ngoan đạo,
 Nhảy tung tăng, hay vênh tai nghe;
 Con sông thần âm ì tiếng sóng,
 Từ nơi xa mãi mãi vọng về.

Tới đó hai ta sẽ hạ cánh bình yên,
 Sống bên nhau dưới bóng dừa xanh mát,
 Ta cùng mơ những giấc mơ hoan lạc,
 Uống cạn sự yên bình, uống cạn cả tình ta.

HOA SEN E SỢ...

Đoá hoa sen e sợ
 Ánh mặt trời rõ ràng,
 Và đầu hoa nghiêng xuống,
 Đợi chờ đêm mơ màng.

Với bạn tình trắng đẹp
 Mà ánh sáng ru êm,
 Hoa dịu dàng để lộ
 Mặt của hoa hồn nhiên.

Hoa nở tung, rõ ràng, lộng lẫy
 Ngứng mặt lên bầu trời lộng yên;
 Toả hương, hoa khúc và run rẩy
 Về tình yêu và nỗi lo lắng yêu đương.

Ô, HÔN ANH ĐI...

Ô, hôn anh đi, xin đừng thể thốt,
 Anh đâu có tin lời hứa của đàn bà!
 Lời em nói thực ngọt ngào, êm ái,
 Nhưng nụ hôn nồng mới ngọt lịm trong ta!
 Anh có được nụ hôn, anh mới tin là thật,
 Lời nói như sương, như làn gió thoảng qua.

VỀ ĐÔI MẮT ĐẸP EM

*Về đôi mắt đẹp em,
Anh làm thơ lục bát;*

*Về cái miệng cười duyên,
Anh làm thơ song thất;*

*Nếu em có trái tim,
Anh viết bài tứ tuyệt.*

TẾ HANH phỏng dịch

THIÊN HẠ THỰC NGU...

*Thiên hạ thực ngu, thiên hạ thực mù,
Và càng ngày càng trở nên dớ dẩn!
Họ bảo em tính tình không đúng đắn,
Hỡi Bé em xinh đẹp của tôi ơi.*

*Thiên hạ thực ngu, thiên hạ thực mù,
Và mãi mãi sẽ hiểu sai cô Bé;
Họ đâu biết em hôn lại ngọt ngào đến thế,
Nụ hôn cháy nồng làm ngậy ngất hồn tôi.*

NGƯỜI YÊU DẤU NHẤT OI...

Người yêu dấu nhất ơi, hãy nói cho tôi biết:
 Có phải chính em là hình ảnh mộng mơ,
 Trong những ngày hè trời oi nồng, ngọt thở
 Đã hiện lên từ tâm trí nhờ thơ?

Ồ, không đâu! Cái miệng tươi như thế,
 Thút ánh sáng mê hồn trong đôi mắt rạng ngời,
 Ôi cô bé ngọt ngào và đáng yêu vô kể,
 Một nhà thơ không thể' hiển cho đời.

Rắn đầu gà cùng ma hút máu người,
 Những con rồng mình giun và yêu quái,
 Những con thú gớm ghê trong huyền thoại,
 Lửa hồn thơ có thể' sáng tạo ra.

Nhưng mà em có mưu kế hiểm sâu,
 Có gương mặt đẹp xinh kỳ lạ,
 Có ánh mắt chiến lạnh, đối trá -
 Không nhà thơ nào sáng tạo nổi em đâu!

NHƯ SINH RA TỪ SÓNG BẠC DẦU

*Như sinh ra từ ngọn sóng bạc đầu,
Người tôi yêu đang ngồi ngồi nhan sắc,
Bởi hôm nay nàng là một cô dâu
Của một gã đàn ông xa lạ khác.*

*Tìm, tìm ơi, từng quen chịu khổ đau,
Chớ khùng lên vì ai kia phản bội;
Chịu đựng, chịu đựng thôi! Và thú lỗi
Cho một người điên xinh đẹp biết nhường nào!*

NẾU HOA CŨNG BIẾT...

Bông hoa quý! Nếu hoa cũng biết
 Vết thương gì đã xé lòng tôi,
 Thì lệ hoa đã hoà lệ tôi rồi,
 Để chữa lành nỗi đau tôi chịu đựng.

Và hoa mi, nếu hoa mi cũng biết,
 Tôi có bao đau yếu, u phiền
 Thì chim sẽ dành cho tôi, vui vẻ
 Một bài ca làm phấn chấn tôi lên.

Và nếu các vì sao vàng cũng biết,
 Bao đau thương xâm chiếm hồn tôi
 Thì các vì sao cũng từ già bầu trời,
 Để làm dịu nỗi lòng tôi thất vọng.

Hoa, chim, sao, không thể nào biết được,
 Chỉ một người biết nỗi khổ tôi thôi:
 Người đàn bà đã từng xé nát
 Bằng tay mình, xé nát trái tim tôi.

NHỮNG HOA HỒNG TÁI NHẬT

Những hoa hồng tái nhật,
 Em có hiểu vì đâu?
 Những hoa tím im lặng
 Trên cánh đồng xanh màu?

Vì sao trên không trung
 Chim sơn ca than khóc?
 Vì sao đoá hoa thơm
 Toả một mùi chết chóc?

Vì sao trên cánh đồng
 Mặt trời buồn ảm đạm?
 Sao trái đất quanh hiu
 Mang một màu tang xám?

Vì sao anh đau khổ?
 Em hãy nói giùm anh,
 Em nói đi, em ơi!
 Vì sao em bỏ anh!

HAI ĐÚA MÌNH TỪNG CẢM MẾN NHAU NHIỀU

Hai đứa mình từng cảm mến nhau nhiều,
 Lại chịu đựng được nhau thực tuyệt vời nữa chứ.
 Chúng mình thường chơi trò "Ông Chồng, Bà Vợ"
 Nhưng chẳng bao giờ đánh chửi, dứt tóc nhau.
 Hai đứa mình thường đùa rồn, thết gào,
 Từng âu yếm và hôn nhau thân ái.
 Rồi cuối cùng vì thú vui thơ đại,
 Hai đứa chơi trò đuổi bắt trốn tìm nhau,
 Ta trốn rất tài nơi đồng nội, rừng sâu
 Đến nỗi chẳng bao giờ tìm thấy nhau được nữa!

TÔI ĐÃ ĐỂ QUÁ LÂU...

Tôi đã để quá lâu, quá lâu, vì do dự,
 Nơi đất khách tôi mơ màng, ngưỡng mộ;
 Người tôi yêu đợi chờ thấy năm tháng quá lâu,
 Chiếc áo cưới cho mình nàng dành tự tay khâu,
 Và cánh tay dịu êm choàng ra ôm chú rể,
 Kẻ ngu nhất trong đám người ngu trẻ.

Người tôi yêu hiền dịu, đẹp biết bao,
 Tôi vẫn thấy trước mắt tôi một hình ảnh ngọt ngào;
 Hoa tím xanh trong mắt em, hoa hồng trên má nhỏ,
 Năm lại năm vẫn ửng hồng, rạng rỡ.
 Một người yêu như thế mà tôi lại già từ,
 Đó là điều ngu nhất trong muôn vạn điều ngu!

CÂY TÙNG PHƯƠNG BẮC

*Một cây tùng phương Bắc
 Cô đơn trên đồi cao,
 Lạnh lùng băng tuyết phủ,
 Tùng chìm vào chiêm bao.*

*Tùng mơ thấy cây cọ
 Nơi miền Đông xa xôi,
 Bên sườn non cháy nắng -
 U buồn và đơn côi.*

QUANG CHIẾN dịch

MỘT ANH CHÀNG YÊU MỘT CÔ NÀNG

Một anh chàng yêu một cô nàng,
 Nhưng cô nàng lại yêu người khác,
 Và người khác lại yêu cô khác,
 Cùng cô này kết mối tơ duyên.

Và cô nàng uất ức, ưu phiền
 Cười luôn kẻ đầu tiên, tốt nhất,
 Trên đường đời mình vừa bắt gặp;
 Còn anh chàng đau khổ triền miên.

Đấy là câu chuyện cũ, xưa rồi,
 Nhưng nghe ra còn luôn mới mẻ;
 Ai gặp phải cảnh đời như thế,
 Trái tim mình cũng vỡ mà thôi.

EM YÊU OI, TA VỚI NHAU

Em yêu ơi, ta với nhau
 Con đò trôi nhẹ, lòng sâu nâng lòng,
 Đêm bình yên, ta thông dong
 Bao la trên sóng đập dồn đường sông.

Đảo Tiên Nga đẹp mênh mông,
 Trăng xanh trái bóng hiện trong mắt mình,
 Nhịp nhàng điệu thoảng lung linh,
 Mù sương vũ khúc tươi xinh cung đàn.

Âm giai thấm thiết dịu dàng,
 Du dương khúc nhạc tràng giang quay vòng,
 Đôi ta đành bỏ bên lòng:
 Tình ta vô vọng, khoảng không biển dài.

TỪ NHỮNG CHUYỆN CỔ XƯA

Từ những chuyện cổ xưa xưa ấy
 Tiếng ngân nga, tiếng hát mê li,
 Và bàn tay ngọc ngà vẫy vẫy
 Gọi ta về xứ sở thần kỳ:

Nơi ấy trong ráng chiều vàng óng,
 Những bông hoa luôn khít khao nhau,
 Hoa trù mển nhìn nhau xúc động,
 Gương mặt hoa như mặt cô dâu; -

Nơi ấy cỏ cây đều biết nói,
 Thường hát vui một khúc hòa ca,
 Muôn nguồn suối ẩm ào, sôi nổi
 Những âm thanh vũ điệu hài hoà; -

Và những khúc tình ca réo rắt,
 Chưa một ai nghe thấy trên đời,
 Khiến khát vọng dâng lên ngậy ngát
 Ru hồn vào điệu ngọt chơi vơi!

Tôi ước mong đến ngay chốn đó,
 Để con tim hớn hở reo vui,
 Trút bỏ hết muôn ngàn nỗi khổ,
 Và tự do, hoan lạc suốt đời!

Ôi! Xứ sở của niềm hạnh phúc,
 Tôi vẫn thường nhìn thấy trong mơ,
 Nhưng ban mai, khi vẳng dương mọc,
 Đã tan đi như sóng trên bờ.

HỌ DÀY VÒ THÂN TÔI

Họ dày vò thân tôi,
 Họ làm tôi phát cáu,
 Người với lòng yêu thương,
 Người với lòng căm ghét.

Họ đầu độc bữa ăn,
 Họ đầu độc chén nước,
 Người với lòng yêu thương,
 Người với lòng căm ghét.

Nhưng cái người dày vò
 Và đầu độc tôi nhất,
 Chẳng bao giờ yêu tôi,
 Cũng chẳng bao giờ ghét.

TRIỆU NĂM

*Triệu năm hàng triệu năm rồi
Những ngôi sao ở trên Trời đã yêu.*

*Lời của sao đẹp bao nhiêu
Nhưng mấy ai hiểu ít nhiều em ơi?*

*Chỉ anh hiểu được mà thôi,
Vì anh học được những lời của em.*

MÙA HÈ NÓNG CHÁY

*Mùa hè nóng cháy
 Ở trên má em;
 Mùa đông lạnh lẽo
 Ở trong tim em.*

*Nhưng có một ngày
 Hỡi em!
 Mùa đông sẽ trên má,
 Mùa hè sẽ trong tim.*

TẾ HANH dịch

TRONG MƠ ANH ĐÃ KHÓC

*Trong mơ anh đã khóc,
Thấy em trong áo quan,
Đến khi anh tỉnh giấc
Nước mắt cứ tuôn tràn.*

*Trong mơ anh đã khóc,
Thấy em không trung thành,
Tỉnh dậy, anh, đôi mắt
Lệ đắng còn chảy quanh.*

*Trong mơ anh đã khóc,
Thấy em vẫn dịu hiền.
Thế rồi anh tỉnh giấc
Nước mắt vẫn triều miên.*

MỘT VÌ SAO RƠI XUỐNG...

Một vì sao rơi xuống
 Trên lấp lánh trời cao!
 Vì sao của tình yêu
 Tôi thấy từ đáy rừng.

Từ trên một cây táo
 Rung đầy lá và hoa!
 Con gió nhẹ vờn qua
 Mang đi và bốn cột.

Trên ao, thiên nga hát,
 Bơi tung tăng khắp nơi,
 Dấn lặng tiếng im hơi
 Chui xuống nắm mộ ướt.

Trời tối! Chao im lặng!
 Hoa lá cũng bay xa,
 Vì sao cũng tắt vụn,
 Và bật tiếng thiên nga.

ĐÊM GIAO THỪA

*Những khúc hát ngày xưa cay nghiệt,
 Những giấc mơ tăm tối, oán hờn,
 Ngay bây giờ ta hãy đem chôn,
 Hãy giúp tôi chiếc quan tài ngoại cỡ.*

*Tôi sẽ đặt vào áo quan nhiều thú,
 Nhưng bây giờ, tôi chưa thể nói ra;
 Chiếc quan tài phải thật lớn, thật to
 Hơn thùng bia ở vùng Hai-đơ-béc.*

*Và chiếc cáng để khiêng xác chết
 Phải làm bằng gỗ cứng, thật dày:
 Chiếc cáng này cũng phải rất dài
 Hơn chiếc cầu trên sông Main lưng lầy.*

Các anh phải giúp tôi chọn lấy
 Phu khiêng đòn là một tá khổng lồ,
 Chúng khoẻ hơn cả Thánh Chri-xtô-phơ
 Trong nhà thờ Kuê-nơ, bên sông Ranh bằng lặng.

Chúng phải khiêng chiếc quan tài rất nặng
 Dem nhấn chìm xuống đáy đại dương,
 Chiếc quan tài to lớn dị thường,
 Dâu có thể đem chôn xuống mộ.

Anh có biết chiếc quan tài ngoại cỡ
 Rất nặng, rất to, nguyên có ấy vì đâu?
 - Tôi khâm liệm mối tình tôi trong đó,
 Và chôn theo ngàn vạn nỗi thương đau!

TRONG ĐÊM TỐI ĐỜI TÔI

*Trong đêm tối đời tôi
 Một ánh hình đã chói.
 Hình ấy cũng không còn,
 Tôi trong đêm vậy phủ.*

*Những đứa trẻ trong đêm,
 Nghe trái tim trĩu nặng,
 Chúng bỗng hát to lên,
 Để làm tan lo lắng.*

*Và tôi, tôi cũng hát
 Trong đêm tối đời tôi,
 Nếu như không vui được,
 Tìm tôi đỡ bồi hồi.*

NÀNG LÔROLÂY

Tôi không hiểu vì sao
 Mà lòng buồn như vậy;
 Câu chuyện cổ từ thời xa xưa ấy,
 Vấn vương hoài trong tâm trí, hồn tôi.

Đêm sắp xuống rồi, trời se lạnh,
 Dòng sông Ranh trầm lặng chảy về xa;
 Đỉnh non cao bừng lên lấp lánh
 Trong ánh dương vào lúc chiều tà.

Nàng Trinh nữ dung nhan tuyệt sắc,
 Chốn non cao, ngời đỏ rạng ngời,
 Đỗ nữ trang ánh vàng lên chói lọi,
 Nàng nhẹ nhàng chải mái tóc vàng tươi.

Chiếc lược vàng nàng chải mái tóc vàng
 Và hát lên một khúc ca tình tứ
 Với giai điệu thật lạ kỳ, quyến rũ,
 Khiến lòng người xúc động xốn xang.

Người chèo thuyền trên chiếc thuyền bé nhỏ,
 Bỗng thấy lòng khốn khổ, đớn đau;
 Chẳng còn thấy bao đá ngầm hiểm trở,
 Chỉ ngược nhìn mê đắm chốn non cao.

Tôi tin rằng cuối cùng muôn sóng biển
 Đã nhấn chìm người lái với thuyền con;
 Bởi nàng tiên Lôrolây diễm tuyệt
 Đã gây nên bằng tiếng hát mê hồn.

CÔ ĐÁNH CÁ XINH OI

Cô đánh cá xinh ơi,
 Đẩy thuyền vào bãi biển;
 Tôi cùng ngồi bên tôi,
 Tay trong tay âu yếm.

Và cô đừng sợ hãi,
 Đặt đầu xuống lòng tôi;
 Ngày ngày cô đâu ngại
 Gửi mình cho biển khơi?

Lòng tôi như biển cả,
 Có bao tổ, triều dâng,
 Có bao hòn ngọc lạ,
 Nằm dưới sâu tận cùng.

HOÀNG TRUNG THÔNG dịch

CÚ MỖI BUỔI SÁNG MAI

Cứ mỗi buổi sáng mai
Đi qua nhà em đó,
Em ơi, anh sướng vui,
Thấy em bên cửa sổ.

Đôi mắt em âm thầm
Nhìn anh như muốn hỏi:
Ai kia? Đau khổ gì?
Chàng tha hương tê tái.

Anh là nhà thơ Đức,
Ở Đức rất nổi danh,
Trong những người có tiếng,
Thường nhắc đến tên anh.

Nỗi đau anh u uất,
Nước Đức cùng đau chung;
Trong nỗi đau xấu nhất,
Có nỗi đau anh cùng.

BIỂN LONG LẠNH...

Biển long lanh vời vời,
 Trong ánh nắng chiều hôm;
 Bên ngôi nhà cô đơn,
 Chúng tôi ngồi lặng lẽ.

Sương giăng, sóng đập dềnh,
 Con hải âu chao lượn;
 Từ đôi mắt em xinh,
 Lệ vơi đầy nhỏ xuống.

Tôi nhìn thấy lệ rơi
 Xuống tay em ngấn trắng;
 Tôi quỳ xuống bên em,
 Giọt lệ sâu uống cạn.

Từ đấy người tôi gầy,
 Hồn tôi chết vì nhớ, -
 Bằng những dòng lệ ứa
 Em đã đau độc tôi!

TRONG GIẤC MƠ TÊ TÁI

Trong giấc mơ tê tái
 Tôi ngắm mãi hình em,
 Gương mặt em ưu ái
 Như sống lại bí huyền.

Làn môi em tươi mát
 Chúm chím một nụ cười,
 Long lanh trong ánh mắt
 Giọt lệ buồn tuôi rơi.

Và mắt tôi đắm uớt
 Lệ tràn trên má tôi -
 Không làm sao tin được:
 Tôi đã mất em rồi!

TÔI, THẦN AT-LAX BẤT HẠNH ĐÂY!

*Tôi, thần At-lax bất hạnh đây! Ôi, thế giới -
Cả thế giới khổ đau tôi phải gánh trên mình!
Gánh nổi khổ không sức nào chịu nổi,
Trái tim tôi muốn vỡ tan tành.*

*Hỡi con tim kiêu sa! Chính người mong như thế!
Người muốn hạnh phúc mà, hạnh phúc đến mênh mông
Hoặc vô hạn khổ đau, hỡi trái tim kiêu hãnh -
Giờ thì người được đau đớn tột cùng!*

NĂM THÁNG ĐẾN, NĂM THÁNG LẠI ĐI

Năm tháng đến, năm tháng lại đi,
 Các thế hệ theo nhau xuống mộ,
 Nhưng tình yêu trong tim tôi gìn giữ.
 Chẳng bao giờ héo úa, tàn phai.

Muốn thấy em một lần nữa trong đời,
 Muốn quỳ xuống trước chân em tha thiết,
 Để vừa nói với em, tôi vừa chết:
 - "Thưa phu nhân, tôi rất yêu Người!"

EM MUỐN GÌ, HỒI GIỌT LỆ CÔ ĐƠN?

Em muốn gì, hỏi giọt lệ cô đơn?
 Khiến mắt tôi vẫn ảm đạm, u buồn
 Từ những thời đã qua đi mãi mãi
 Trong mắt tôi giọt lệ còn lưu lại.

Lệ có biết bao chị em rạn vỡ,
 Đã tan rồi, tất cả không còn nữa
 Cùng niềm vui và nỗi khổ đời tôi,
 Tan trong đêm, trong mưa gió cuộc đời.

Và như khói, như sương, tan biến hết
 Cả những vì sao nhỏ xinh, xanh biếc,
 Đã một thời mang đau khổ, niềm vui,
 Đã mỉm cười làm xao xuyến lòng tôi.

Hỡi em yêu, cả mối tình tôi nữa
 Cũng tan rồi, như gió thoảng mây trôi!
 Giọt lệ già, cô đơn, còn lưu mãi
 Ngay bây giờ - tan biến nốt đi thôi?

HAI NGƯỜI YÊU NHAU

*Hai người yêu nhau, biết bao tình tứ
Nhưng không ai muốn thổ lộ lòng mình;
Hai người nhìn nhau như hai địch thủ,
Khi cả hai đang sắp chết vì tình.*

*Rồi cuối cùng hai người đành ly biệt
Chỉ thấy nhau trong những giấc mơ thôi;
Duy có điều họ hầu như không biết
Là cả hai đã chết từ lâu rồi!*

KHI ANH NÓI CÙNG EM...

*Khi anh nói cùng em những điều anh đau khổ,
 Em ngập dài không nói năng chi;
 Khi trong thơ nỗi đau anh thổ lộ,
 Em kien anh thi tứ điệu kỳ.*

LÒNG TÔI THỰC NẶNG NỀ

Lòng tôi thực nặng nề, u uất
 Tiếc nuôi hoài thời cũ đã phôi pha;
 Thuở ấy trần gian còn ở được,
 Thiên hạ bình yên vui cửa vui nhà.

Nhưng tất cả giờ đây điên đảo hết,
 Lấn đạp nhau! Cảnh cùng quẩn khắp nơi!
 Ở trên cao thì Chúa Trời đã chết,
 Còn dưới kia Quỷ Sứ cũng qua đời.

Cảnh đời bao đau thương, sầu tủi,
 Lạnh giá, rêu phong, rối loạn muôn phần,
 Nếu không có chút tình yêu an ủi,
 Tôi biết tìm đâu chốn nương thân?

TÌM TA OI, ĐỪNG U UẤT MÃI

*Tìm ta ơi! Đừng u uất mãi,
Số phận mình, gắng chịu đi thôi.
Rồi Xuân mới sẽ đem trả lại,
Những gì Đông cướp mất của em rồi.*

*Em còn được rất nhiều đấy chứ!
Trần gian này vẫn đẹp tuyệt vời!
Mọi thứ trên đời em thích thú,
Em cứ yêu đi! Tìm ta ơi!*

EM NHƯ MỘT BÔNG HOA

Em như một bông hoa
 Thật diễm kiều, đẹp xinh, thanh khiết;
 Tôi nhìn em và nỗi buồn đã diệt
 Đến nhẹ nhàng xâm chiếm lòng tôi.

Tôi muốn đặt bàn tay
 Lên mái đầu cô gái,
 Cầu nguyện Chúa giữ cho em mãi mãi
 Được diễm kiều, thanh khiết, đẹp xinh.

CHẢ NHĒ GƯƠNG MẶT TÔI...

Chả nhĒ gương mặt tôi nó xanh xao tím tái
 Không tiết lộ với em nỗi đớn đau tình ái?
 Hay em muốn miệng tôi vốn kiêu hãnh xưa nay
 Phải thú nhận với em lời của kẻ ăn mày?

Ô không đâu! Cái miệng này nó vô cùng kiêu hãnh,
 Nó chỉ biết hôn thôi và bông đùa ranh mãnh;
 Nó có thể nói ra lời mai mỉa, coi khinh,
 Ngay trong lúc đớn đau tôi đang chết vì tình!

ANH BẠN QUÝ OI, ANH YÊU RỒI ĐÓ

*Anh bạn quý ơi, anh yêu rồi đó,
Nỗi đau mới hành hạ anh khốn khổ;
Đầu óc anh sẽ lại âm u,
Trái tim anh sẽ sáng lên rạng rỡ.*

*Anh bạn quý ơi, anh yêu rồi đó,
Có điều anh không thú nhận đấy thôi,
Nhưng tôi thấy trái tim anh cháy đỏ,
Lửa lan ra đến chiếc áo khoác rồi!*

EM CÓ KIM CƯƠNG, CÓ NGỌC NGÀ

Em có kim cương, có ngọc ngà,
 Có mọi thứ người đời hằng khao khát,
 Em lại có đôi mắt xinh đẹp nhất -
 Em yêu ơi, em còn muốn gì hơn?

Về đôi mắt của em đẹp xinh,
 Anh đã làm hằng hà sa số
 Những bài thơ ngợi ca bất tử -
 Em yêu ơi, em còn muốn gì hơn?

Và bằng đôi mắt đẹp của em,
 Em đã hành hạ anh thảm hại,
 Đã biến anh thành thân tàn ma dại -
 Em yêu ơi, em còn muốn gì hơn?

AI YÊU LẦN ĐẦU TIÊN

Ai yêu lần đầu tiên,
 Dầu bất hạnh, vẫn cứ là Thượng đế;
 Nhưng ai yêu lần sau
 Lại bất hạnh, kẻ đó là người điên.

Ô chính tôi, một người điên như thế,
 Tôi lại yêu mà chẳng được yêu thương!
 Mặt trời, trăng, sao cười khơó trá,
 Tôi cũng cười theo - rồi chết luôn.

HỌ CHO TÔI LỜI KHUYÊN...

Họ cho tôi lời khuyên, lời giáo huấn tốt lành,
 Tôi tập bạn khen đủ mọi thứ thơm danh,
 Và bảo tôi hãy nán lòng chờ đợi,
 Vì muốn đỡ đầu, diu dắt tôi vươn tới.

Nhưng nếu tôi cứ đợi họ đỡ đầu,
 Chắc rằng tôi đã chết đói từ lâu,
 Nếu không có một người nhân đức
 Đã vì tôi mà can trường, nỗ lực.

Người nhân đức cho tôi ăn, tôi uống!
 Nghĩa nặng tình sâu tôi ghi tạc suốt đời!
 Chỉ tiếc một điều tôi không sao hôn được
 Con người nhân đức ấy... là tôi!

BỊ XUA ĐUỐI KHỎI LÀN MÔI...

Bị xua đuổi khỏi làn môi tươi đẹp
 Khỏi cánh tay xinh từng ôm xiết không rời!
 Tôi muốn ở bên em thêm ngày nữa,
 Nhưng người đánh xe cùng ngựa đã tới nơi.

Đời là vậy, hỡi em! Là tiếng than bất tận
 Là chia tay triền miên, là xa cách suốt đời!
 Sao mắt em không giữ tôi ở lại?
 Sao tim em không khóa chặt tim tôi!

NẾU EM THÀNH NGƯỜI VỢ QUÝ...

Nếu em thành người vợ quý của tôi,
 Thực đáng để cho người đời ganh tị,
 Em tha hồ nhàn nhã rong chơi,
 Em tha hồ vui đùa, giải trí.

Tôi sẵn sàng cam chịu suốt đời
 Em mắng nhiếc, em thất thường tính khí;
 Nhưng nếu em không ca ngợi thơ tôi,
 Tôi bắt em phải ra tòa li dị.

KHI NÀNG ÔM XIẾT TÔI...

*Khi nàng ôm xiết tôi,
Hồn tôi bay lên trời!
Hồn bay, tôi ở lại
Hút mật trên làn môi!*

QUANG CHIẾN dịch

CÓ THẬT EM THÙ HẬN VỚI TÔI

*Có thật em thù hận với tôi,
 Có thật em đổi thay đến thế?
 Tôi muốn kêu lên với mọi người:
 Em đối xử với tôi tàn tệ!*

*Ôi làn môi bội bạc của em tôi,
 Sao có thể nói những lời ác nghiệt,
 Về một người đã yêu em tha thiết,
 Và hôn em trong những buổi đẹp trời?*

TRONG PHÒNG NHỎ, BAN ĐÊM

Biển khoe màu ngọc sáng,
 Trời có những vì sao,
 Nhưng lòng ta, em hỡi
 Lòng ta có tình yêu.

Trời cao và biển rộng
 Không sánh nổi lòng ta,
 Và tình yêu tỏa sáng
 Hơn trăng sao, ngọc ngà.

Em yêu ơi, hãy đến
 Ngủ trong lòng ta đây;
 Tình yêu làm trời, biển,
 Với ta cùng đắm say.

Ta nằm dài im lặng
 Trong căn buồng tối tăm
 Ru mình theo nhịp sóng
 Và suy nghĩ mông lung.

Qua cửa tàu rộng mở
 Ta nhìn sao sáng tỏ,
 Những mắt dịu hiền thay
 Của người yêu ta đó.

Mắt thân yêu hiền dịu
 Thao thức trên đầu ta,
 Mắt long lanh ngời chói
 Trên trời xanh bao la.

Ta nhìn trời xanh thăm
 Lòng êm ả, vui tươi,
 Nhưng một màu sương trắng
 Che mắt thân yêu rồi.

TÔI YÊU MỘT BÔNG HOA

Tôi yêu một bông hoa,
 Nhưng hoa nào, chẳng biết -
 Nên lòng đau khôn xiết.
 Tôi nhìn muôn đài hoa
 Tìm trái tim thân thiết.

Trong ánh nắng chiều vàng
 Hoa tỏa hương thơm ngát,
 Hoa mi lên tiếng hát,
 Tôi vẫn tìm không nơi,
 Trái tim giống tim tôi.

Hoa mi ca thánh thót,
 Dịu ngọt biết nhường bao,
 Tôi bỗng hiểu vì sao
 Cả hai cùng bối rối,
 Lo sợ và đón đau.

BƯỚM PHẢI LÒNG HOA HỒNG

Bướm phải lòng hoa hồng,
Bay ngàn lần quanh hoa,
Vuốt ve hoài cánh bướm
Nắng vàng yêu thiết tha.

Ước gì tôi biết được
Hoa hồng đã yêu ai?
Họa mi hót đắm say?
Hay sao Hôm lặng lẽ?

Nhưng tôi yêu tất cả:
Yêu con bướm lượn vòng,
Sao Hôm và ánh nắng,
Họa mi và hoa hồng.

ĐÊM MÙA XUÂN NỒNG ẤM

Đêm mùa xuân nồng ấm
 Giục hoa nở hương say,
 Hãy giữ mình, tim nhé,
 Kẻo rồi lại ngất ngây!

Hoa nào trong muôn hoa
 Sẽ vương vấn lòng ta?
 - Hãy coi chừng, Huệ đấy!
 Hoa mi cùng vang ca.

CÂY HUỆ MẠNH MAI

Ven hồ, huệ mảnh mai,
 Ngược nhìn trời thơ mộng;
 Trăng tương tư sầu muộn
 Âu yếm cúi xuống chào.

Huệ cả thẹn, cúi đầu
 E ấp vào sóng nước -
 Lại thấy trăng tái nhợt,
 Phủ phục dưới chân mình.

ĐÔI MẮT XANH DA TRỜI

Đôi mắt xanh da trời
 Em nhìn tôi triu mến,
 Tôi mơ màng, xao xuyến
 Không sao nói nên lời.

Đôi mắt xanh da trời
 Tôi nhớ hoài năm tháng; -
 Tâm hồn tôi lai láng
 Một biển ý nghĩ xanh.

CHÍNH BỞI YÊU EM NÊN...

Chính bởi yêu em nên tôi phải trốn
 Tránh gặp mặt em - đừng giận nhé, em ơi.
 Cái mặt buồn của tôi đâu có xứng
 Với gương mặt em diễm tuyệt, rạng ngời!

Chính bởi yêu em nên mặt tôi mới thê,
 Hốc hác, xanh xao, thiếu nảo chẳng ra người -
 Có lẽ cuối cùng em chê tôi xấu xí -
 Đừng giận nghe em, tôi phải trốn em thôi.

AI NGÀY XƯA PHÁT MINH CHIẾC ĐỒNG HỒ

*Ai ngày xưa phát minh chiếc đồng hồ
Chia thời gian, chia giờ, chia phút?
Có lẽ đó một người buồn, lạnh nhạt
Trong đêm đông suy nghĩ một mình,
Đếm từng tiếng kêu của lũ chuột rập rình
Từng tiếng côn trùng cắn vào khúc gỗ.*

*Ai ngày xưa phát minh chiếc hôn?
Có lẽ đó một con người sung sướng,
Được yêu, được hôn không cần liên tưởng.
Trong tháng Năm đẹp đẽ, trong tháng Năm,
Hoa nở lên từ mặt đất âm thầm,
Trên cao mặt trời cười và bầy chim ca hát.*

NGÀY XƯA CÓ MỘT ÔNG VUA GIÀ

Ngày xưa có một ông vua già,
Trái tim nặng nề, mái đầu trắng bạc;
Và ông vua già nua, tội nghiệp,
Cưới cho mình một cô vợ trẻ măng.

Có một chàng quý tộc đẹp xinh,
Mái đầu tóc hung, tính tình nông nổi;
Chiếc khăn lụa của nữ hoàng trẻ tuổi,
Chàng vẫn luôn mang nó bên mình.

Em biết chăng bài hát ngày xưa ấy?
Nghe ngọt ngào và buồn thảm biết bao!
Và cuối cùng họ đều phải chết,
Bởi hai người đã quá yêu nhau!

*SỚM RA, ANH GỬI TỚI EM
NHỮNG BÔNG HOA TÍM*

*Sớm ra, anh gửi tới em những bông hoa tím,
Mà lúc tinh sương anh tìm thấy trong rừng;
Chiều về, anh mang tặng em những đóa hoa hồng,
Anh đã hái khi hoàng hôn buông xuống.*

*Em có biết những bông hoa xinh đẹp,
Muốn nói gì hoa lá với em không?
Xin hãy yêu anh khi đêm đến,
Và ban ngày, em nhé, hãy thủy chung!*

THƯ EM VIẾT CHO ANH

*Thư em viết cho anh,
Không làm anh lo sợ;
Em không yêu anh nữa,
Nhưng thư em viết dài.*

*Mười hai trang bản thảo!
Chữ kẹn dầy, li ti!
Không ai viết như thế,
Khi nói lời chia ly.*

BÊN BÃI BIỂN THANH BÌNH

Bên bãi biển thanh bình, yên ả,
Màn đêm buông, bóng tối phủ đầy,
Trăng lách mình ra khỏi đám mây,
Và con sóng thăm thì to nhỏ:

Kìa, có một con người đứng đó,
Hắn dương yêu hay hắn dương điên,
Trông hớn hở mà lại ưu phiền,
Vừa ưu phiền lại vừa hớn hở?

Trăng bỗng phá lên cười rạng rỡ,
Giọng sáng trong vọng xuống vu vơ:
Kẻ đó vừa yêu, vừa gàn dở,
Hắn lại còn là một nhà thơ!

EM YÊU TÔI, TÔI BIẾT...

Em yêu tôi, tôi biết,
 Tôi phát hiện lâu rồi,
 Nhưng khi em thổ lộ,
 Tôi giật thót cả người.

Tôi trèo ngay lên núi,
 Reo lên và hát ca,
 Chạy tới biển, tôi khóc,
 Vào lúc mặt trời tà.

Mặt trời - tim tôi đỏ -
 Rừng rực ánh lửa hồng,
 Trái tim đương lặn xuống
 Một biển tình mênh mông.

NÀNG CHẠY NHƯ CON HƯƠNG

Nàng chạy như con hương,
 Nhanh nhẹn và man rợ,
 Nơi này đến nơi kia,
 Mái tóc bay trong gió.

Đến cái vực trên biển,
 Tôi đuổi kịp được nàng,
 Và tôi nói dịu dàng
 Khiến tim nàng cảm động.

Chúng tôi ngồi trên cao,
 Sung sướng như thiên thần,
 Biển rì rầm dưới chân,
 Mặt trời chiếu dần xuống.

Trong biển tối rì rầm,
 Mặt trời chiếu như biển,
 Và vang vang tiếng biển,
 Như thét nổi vui mừng.

Nàng dùng khóc, mặt trời
 Không mất đâu giữa sóng.
 Trong trái tim tôi ấm nóng
 Mặt trời nấp, nàng ơi!

ANH ĐÃ GIẤU NGƯỜI DỜI

*Anh đã giấu người dời,
Chuyện em ăn ở bạc,
Anh ra tận biển khơi,
Kể cho tôm cá biết.*

*Giữ cho em tiếng tốt,
Chỉ ở nơi đất liền,
Cả đại dương vô tận,
Biết nỗi nhục của em!*

THƠ GỬI EM...

Em mỉm cười với tôi, quá muộn rồi, em à,
 Lời em thở than cũng đã quá muộn màng!
 Đã chết lâu rồi, những cảm tình ngày ấy
 Mà xưa kia em ruồng rẫy phủ phàng.

Cũng đã quá muộn màng, mối tình em đáp lại!
 Mọi ánh mắt em nhìn rọi chiếu tới tìm tôi,
 Những ánh mắt yêu thương và cháy bỏng tình người,
 Đều như tia nắng trời rọi chiếu vào nắm mộ!

.....

Tôi chỉ muốn biết rằng: Khi tới ngày tận số,
 Hồn hai ta sẽ trôi dạt về đâu?
 Và sẽ ở đâu, ngọn lửa tàn ngày ấy?
 Ngọn gió qua đời ta sẽ phiêu bạt phương nao.

TÔI NÊN YÊU AI KHÔNG BIẾT NỮA

Tôi nên yêu ai không biết nữa,
 Vì cả hai đều rất đáng yêu?!
 Mẹ còn là một nàng xinh đẹp
 Con lại là cô gái diễm kiều.

Tay chân con trắng ngần, chưa từng trải,
 Càng nhìn càng xao xuyến bồi hồi!
 Nhưng mắt mẹ lại thông minh, khơi gợi,
 Hiểu thấu niềm êm ái trong tôi.

Trái tim tôi như ông bạn già nua,
 Đứng tần ngần giữa hai bó cỏ khô,
 Khó sở nghĩ suy, không biết chọn
 Bó cỏ nào tốt nhất để nuôi bò.

TUỔI XUÂN TÔI ĐANG NGÀY NGÀY BIẾN MẤT

*Tuổi xuân tôi đang ngày ngày biến mất,
Nó được thay bằng lòng dũng cảm vô song,
Nên cánh tay can trường còn ôm chặt
Biết bao nàng thất đày lưng ong.*

*Đôi cô ban đầu cũng giạt mình sợ hãi
Nhưng chẳng bao lâu lòng lại thấy êm xuôi;
Cơn giận đáng yêu, sự sống sờ e ngại,
Đều chịu thua lời ngọt mật chết ruồi.*

*Nhưng khi tôi hưởng thụ chiến công,
Tôi lại thấy mình thiếu điều quý nhất.
Có phải đấy là tuổi xuân đã mất,
Là sự đắm say, ngờ nghệch của con lừa?*

EM-MA

Em-ma ơi, nói thật đi, đừng ngại:
 Có phải anh điên vì tình ái?
 Hay tình anh, tự nó đã nói lên,
 Đó chính là hậu hoạ của cơn điên?

Ôi Em-ma, hỡi Em-ma yêu quý,
 Ngoài mối tình điên dại của anh,
 Ngoài cơn điên ngớ ngẩn vì tình,
 Anh còn khổ vì đau đầu chọn lựa?

Sống với em, cãi cọ và khốn khổ!
 Muốn bỏ nhà, bỏ cửa, bỏ em đi!
 Nhưng anh sống, không còn là sống nữa,
 Khi xa em, cái chết đến liền kề!

Anh vật vờ đêm đêm chọn lựa
 Giữa Tử thần và Địa ngục trần gian,
 Khổ thế đấy, đó mới là nguyên cớ
 Đã biến anh thành dở dở, gàn gàn.

EM THÍCH NẪM TRONG CÁNH TAY TÔI

Em thích nằm trong cánh tay tôi
 Em thích nằm bên trái tim tôi!
 Em là ngôi sao tôi yêu quý nhất,
 Đối với em, tôi là cả bầu trời.

Ở tíu sâu dưới đôi ta, em ạ,
 Là giống người đông đúc, khùng điên;
 Đang chửi nhau, điên tiết, hét la lên,
 Và bọn họ, ai cũng đều có lý.

Họ lắc mũ, rung chuông lên âm ỉ,
 Chẳng có gì, họ cũng cãi cọ nhau;
 Rồi đâm đá, dùng trùy, dùng gậy gộc
 Họ đánh nhau đến chảy máu, bươu đầu.

Hai đứa mình thực hạnh phúc tuyệt vời,
 Ta ở rất cao, sống cách rời bọn họ -
 Bầu trời của em đây, hãy ngả đầu nương tựa,
 Em là ngôi sao yêu quý nhất của đời tôi

HẠNH PHÚC ĐÃ HÔN TÔI

Hạnh phúc đã hôn tôi
 Hôm qua, nay biến mất,
 Tình thủy chung chân thật,
 Không có được cho đời.

Đôi cô, vì tò mò,
 Sa vào tay tình ái;
 Nhưng nhìn thấy tim tôi,
 Vội vàng ù té chạy.

Cô cười khẩy, bỏ đi,
 Cô thì mặt tái nhợt;
 Chỉ có mình Kì-ti
 Khi đi, khóc suốt suốt.

KHI ANH NGẮT NGÃY...

*Khi anh ngất ngây bởi những nụ hôn nồng,
 Trong cánh tay em anh thấy mình hạnh phúc,
 Đừng có nói với anh về nước Đức; -
 Anh không chịu nổi đâu - điều ấy có căn nguyên.*

*Hãy để cho anh với nước Đức được yên!
 Đừng hành hạ anh mà hỏi hoài, hỏi mãi
 Về quê quán, họ hàng hay cảnh tình nơi ấy; -
 Anh không chịu nổi đâu - điều ấy có căn nguyên.*

*Những cây sỏi tươi xanh, những mắt xanh dịu hiền,
 Đàn bà Đức héo hon, họ thở than ái ngại
 Về Hy Vọng, Đức Tin và Tình Ái; -
 Anh không chịu nổi đâu - điều ấy có căn nguyên.*

MÙA XUÂN ĐÃ TỚI NGOÀI CỔNG NGÕ

Mùa xuân đã tới ngoài cổng ngõ,
 Chờ đón tôi thân ái, hiền hòa.
 Cả thiên nhiên bừng lên rạng rỡ,
 Và đẹp tươi như một vườn hoa.

Người yêu nhất đời ngồi bên cạnh
 Trong chiếc xe lăn bánh vội vàng;
 Nàng nhìn tôi biết bao trù mến,
 Trái tim nàng nhịp đập xốn xang.

Tìm nàng hát, tỏa hương, vui như hội!
 Như ánh lên trong chuỗi ngọc biếc xanh!
 Cây mùa xuân trẻ trung, lòng phơi phới,
 Nghiêng mái đầu, hoa mới nở trắng tinh.

Dưới mặt đất muôn hoa đều ngược mắt
 Đây hiếu kỳ, nhìn theo mãi hai người;
 Cô gái đẹp mà tôi vừa hái được,
 Còn anh chàng hạnh phúc, chính là tôi.

Hạnh phúc thoáng qua thôi! Ngày mai tới
 Liềm vung lên phạt hết mọi mầm xanh,
 Mùa xuân đẹp sẽ phôi pha, tàn úa,
 Và cô em sẽ bội nghĩa, bạc tình.

THUỞ ẤY, TÔI CÓ MỘT TỔ QUỐC RẤT ĐẸP

Tổ quốc tôi xưa đẹp,
Cây sên mọc rất cao,
Hoa tím khế nghiêng đầu,
Ôi giấc mơ ngày trước!

Tổ quốc tôi hôn tôi
Và nói bằng tiếng Đức
"Tôi yêu anh" - sướng thật!
Ôi giấc mơ ngày xưa!

HÃY TRỐN VỚI ANH ĐI

*Hãy trốn với anh đi, hãy làm vợ của anh,
 Trong trái tim anh, em sẽ sống yên bình;
 Nơi đất khách quê người, em ơi, tìm anh đó
 Là nhà em, là tổ quốc của mình.*

*Nếu em không đi, anh chết tại đây thôi,
 Em ở lại, sống trên đời đơn lẻ;
 Dù có sống trong ngôi nhà cha mẹ,
 Em vẫn bơ vơ như đất khách quê người.*

HÃY THÔI ĐI!

Ngày đã phải lòng đêm,
Mùa xuân phải lòng mùa đông giá rét,
Cuộc sống phải lòng cái chết -
Và còn em, em lại yêu tôi!

Em yêu tôi -
Khi bóng tối rợn người,
Đã đưa tay tóm bắt em rồi đó,
Khi sắc hoa của đời em héo úa,
Và hồn em cũng úa máu rồi.

Tôi xin em, em hãy tha tôi,
Em hãy yêu những chú bướm tươi vui,
Trong nắng vàng đương chập chờn vỗ cánh -
Thôi tôi đi - tránh nỗi niềm bất hạnh!

ÔI, GIÁ TA CÒN LÀ MỘT TRAI TƠ!

Ôi, giá ta còn là một trai tơ!
 Đức Diêm Vương ngàn vạn lần than thở -
 Nay trong cảnh đoạ đầy chồng - vợ,
 Đến bây giờ ta mới nhận ra,
 Rằng khi xưa không có đàn bà,
 Thì địa ngục chưa phải là địa ngục.

Ôi, giá ta còn là một trai tơ!
 Từ khi lấy Pê-sô-phôn làm vợ,
 Chẳng ngày nào ta không mong xuống mộ!
 Bà ấy rít lên, la lối, thét gào,
 Ta không nghe thấy nữa tiếng sữa của chó ngao.

Ta vẫn nhịn nhường để cuộc sống ấm êm,
 Nhưng tất cả vẫn chỉ là công cốc.
 Trong vương quốc âm u, nơi địa ngục,
 Không có ai lại khốn khổ hơn ta!...

HẠNH PHÚC LÀ CÔ GÁI LẮNG LƠ

Hạnh phúc là cô gái lẳng lơ,
 Chẳng bao giờ chịu ở yên một chỗ;
 Nàng vuốt ve vầng trán anh tóc xoã
 Hôn vội vàng rồi vụt biến đi xa.

Bất hạnh thì hoàn toàn ngược lại,
 Ôm riết anh, yêu đắm đuối, nồng nàn;
 Nàng nói nàng chẳng có gì phải vội,
 Ghé xuống giường anh, nàng ngồi đan.

MỘT BÀI CA CŨ

Em chết rồi, em không biết đó thôi,
 Ánh mắt long lanh lại tắt lâu rồi,
 Cái miệng đỏ hồng bây giờ trắng bệch,
 Em đã chết rồi, em tôi đã chết.

Trong một đêm hè rợn người, dễ sợ,
 Tôi đã đích thân đưa em tới mộ;
 Họa mi hót lên những khúc bi ai,
 Muôn vì sao đêm hộ tống thi hài.

Đám tang đi qua một khu rừng sâu,
 Rừng cây ngân nga khúc hát nguyện cầu,
 Thông đứng lặng khoác áo màu tang biệt,
 Lầm rầm đọc kinh cho người đã chết.

Đám tang đi qua khu hồ Thùy Dương,
 Tiên nữ nắm tay nháy múa nhiệt cuồng;
 Bỗng dừng lại, nét mặt buồn khôn xiết
 Nhìn chúng ta như chia buồn thống thiết.

Khi đám tang vừa đưa em tới mộ,
 Từ trời cao, trắng xuống ngay chốn đó,
 Trắng đục điệu văn, nức nở, khóc than hoài,
 Từ xa vọng về tiếng chuông nguyện hồn ai.

HOA HỒNG GIÀ

*Khi nàng còn là nụ hồng bé xiu,
Trái tim tôi đã bốc lửa yêu nàng,
Nụ hồng lớn lên, biết bao kỳ diệu,
Nở bung ra, lộng lẫy, rõ ràng.*

*Nàng thành bông hồng đẹp nhất trên xứ sở,
Tôi đưa tay muốn hái cho mình,
Nhưng hồng hoa rất khôn khéo, hữu tình,
Gai sắc nhọn đâm hốt tôi máu ứa.*

Giờ thì hoa hồng tàn, héo úa,
 Gió táp mưa sa cánh lá tả tơi -
 Tôi thành anh Hen-ric đáng yêu nhất trên đời,
 Nàng yêu tôi, chẳng chê vào đâu được.

Gọi Hen-ric phía sau, rồi rít kệu phía trước,
 Giọng nàng bây giờ sao dịu ngọt, êm tai!
 Và nếu tôi có bị đâm gai,
 Thì gai ấy mọc lên từ trên cầm người ngọc.

Một chùm lông cứng dơ nơi mụn cóc
 Đã điểm tô chiếc cầm đẹp bấy lâu -
 Thôi đi, em! Hãy mau vào tu viện,
 Hãy để người mang đao đến cạo râu!

CẢNH THIÊN ĐƯỜNG KHÔNG HẤP DẪN TÔI

*Cảnh thiên đường không hấp dẫn tôi
Giữa những người gọi là hạnh phúc,
Tôi không thấy những đàn bà đẹp,
Như những người tôi thấy trên đời.*

*Cả cô tiên đôi cánh đẹp nhất
Không thể nào thay thế vợ tôi;
Ngồi trên mây và đọc Kinh thánh,
Tôi chẳng hề mơ ước bao giờ.*

*Chúa hỡi, tôi cho tốt nhất
Hãy để tôi trên cõi đời này;
Chữa cho tôi lành bao bệnh tật,
Và cho tôi một ít tiền tiêu.*

Tôi biết côi đời còn quá xấu,
 Nhưng mà tôi đã sống quen rồi;
 Thân tôi đã nhiều lần chìm nổi
 Trên những con đường nước mắt rơi.

Thiên hạ ồn ào, tôi chẳng ngại
 Vì tôi đau ốm ít đi ra;
 Áo quần cũ kỹ, tôi chỉ thích,
 Đóng cửa ngồi bên vợ nhà.

Cứ để tôi ngồi yên bên vợ,
 Tiếng nàng êm dịu tựa lời ca;
 Tôi nghe như thể lời hạnh phúc.
 Đôi mắt nàng sao quá thật thà!

Chúa ơi! Ít tiền và sức khoẻ
 Đó là những cái cần cho tôi!
 Hãy để tôi sống yên bên vợ
 Tôi chỉ xin ngài có thể thôi!

THUNG LŨNG NƯỚC MẮT

*Gió đêm thổi qua song cửa sổ,
Vào trên giường dưới mái nhà xiêu,
Hai người khố' sở bên nhau,
Chao ôi! Họ mới xanh xao gầy gò!*

*Anh cơ cực nhỏ to anh nhấc:
Hãy giờ tay ôm chặt người tôi,
Và môi hãy sát kề môi,
Truyền tôi hơi nóng cho người ấm lên.*

*Và chị cũng cơ hàn chị nói:
Khi mắt tôi nhìn tới mắt anh,
Bao nhiêu đói khát nhọc nhằn,
Và bao nỗi khố' côi trần tiêu tan.*

Họ ôm nhau lệ tràn trong mắt,
 Rồi nắm tay nhau chặt, thở than,
 Khẽ cười và cả hát vang,
 Đến khi mọi tiếng than van lịm dần.

Sáng hôm sau ông cò lần đến,
 Cả đốc-tò xét nghiệm tới nơi,
 Khám thấy anh chỉ một hời,
 Nhận rằng quả đã chết rồi không sai.

Gã giải thích: khi trời rét quá,
 Lại còn thêm bụng chả cháo rau,
 Khiến cho họ chết còn đâu,
 Ít ra cũng đẩy họ mau lìa đời.

Gã bổ sung: Khi trời trở lạnh,
 Thật cũng cần giúp tấm chăn len.
 Gã còn chú ý nhắc thêm,
 Đồ ăn thức uống cũng nên đồ dần.

ANH ĐÃ THẤY

Trong chiếc đồng hồ cát
 Cát đã chảy hết rồi.
 Người vợ hiền, em hỡi!
 Anh sắp chết đến nơi.

Cái chết chia rẽ ta,
 Có ích gì, chống lại?
 Thân thể lìa linh hồn,
 Linh hồn đầy sợ hãi.

Cái chết đuổi linh hồn,
 Khởi căn nhà quen thuộc.
 Linh hồn run lấy bầy
 Hỏi: tôi sẽ đi đâu?

Ta chống cự được nào,
 Vùng vẫy cũng vô ích,
 Anh và em cuối cùng
 Phải cùng nhau ly biệt.

THẦN CHẾT ĐẾN

Thần chết đến -

*Anh muốn nói với em điều thầm kín,
Vì kiêu hãnh xưa nay anh đành phải lặng yên:
Trái tim anh đã chỉ đập vì em!*

Áo quan đóng xong -

*Và người ta sẽ rờn anh xuống mộ,
Anh sẽ được bình yên vạn thuở,
Em khóc anh và thương nhớ anh hoài.*

*Đôi cánh tay em sẽ vật vã trong đời -
Cố trấn tĩnh, em ơi! Số phận là thế đấy:
Những gì tốt lành, đẹp xinh, trọng đại
Vẫn thường hay có kết thúc rất buồn!*

MỤC LỤC

Thay lời tựa - 5

Người yêu ơi, hãy đặt tay lên trái tim tôi - Quốc Khánh dịch - 7

Vĩnh biệt - Quang Chiến dịch - 8

Dư âm - Quang Chiến dịch - 10

Nhìn qua cửa sổ - Quang Chiến dịch - 12

Hành trình trên sông nước - Quang Chiến dịch - 13

Gửi mẹ - Tế Hanh dịch - 14

Hoa hồng, hoa huệ, bồ câu, mặt trời - Quang Chiến dịch - 16

Áp má em vào má anh đi - Quang Chiến dịch - 17

Trên đôi cánh của lời ca - Quang Chiến dịch - 18

Hoa sen e sợ... - Hoàng Trung Thông dịch - 20

Ồ, hôn anh đi... - Quang Chiến dịch - 21

Về đôi mắt đẹp em - Tế Hanh phỏng dịch - 22

Thiên hạ thực ngu... - Quang Chiến dịch - 23

Người yêu dấu nhất ơi... - Quang Chiến dịch - 24

Như sinh ra từ sóng bạc đầu - Quang Chiến dịch - 25

Nếu hoa cũng biết... - Hoàng Trung Thông dịch - 26

Những hoa hồng tái nhợt - Tế Hanh dịch - 27

Hai đứa mình từng cảm mến nhau nhiều - Quang Chiến dịch - 28

Tôi đã để quá lâu... - Quang Chiến dịch - 29

Cây tùng Phương Bắc - Quang Chiến dịch - 30

Một anh chàng yêu một cô nàng - Quang Chiến dịch - 31

- Em yêu ơi, ta với nhau - Nguyễn Xuân Sanh dịch - 32
- Từ những chuyện cổ xưa - Quang Chiến dịch - 34
- Họ dày vò thân tôi - Tế Hanh dịch - 35
- Triệu năm - Tế Hanh dịch - 36
- Mùa hè nóng cháy - Tế Hanh dịch - 37
- Trong mơ anh đã khóc - Hoàng Trung Thông dịch - 38
- Một vì sao rơi xuống... - Hoàng Trung Thông dịch - 39
- Đêm giao thừa - Quang Chiến dịch - 40
- Trong đêm tối đời tôi - Tế Hanh dịch - 42
- Nàng Lơrôlây - Quang Chiến dịch - 43
- Cô đánh cá xinh ơi - Hoàng Trung Thông dịch - 45
- Cứ mỗi buổi sáng mai - Hoàng Trung Thông dịch - 46
- Biển long lanh... - Quang Chiến dịch - 47
- Trong giấc mơ tê tái - Quang Chiến dịch - 48
- Tôi, thần At-lax bất hạnh đây! - Quang Chiến dịch - 49
- Năm tháng đến, năm tháng lại đi - Quang Chiến dịch - 50
- Em muốn gì, hỡi giọt lệ cô đơn? - Quang Chiến dịch - 51
- Hai người yêu nhau - Quang Chiến dịch - 52
- Khi anh nói cùng em... - Hoàng Trung Thông dịch - 53
- Lòng tôi thực nặng nề - Quang Chiến dịch - 54
- Tìm ta ơi, đừng u uất mãi - Quang Chiến dịch - 55
- Em như một bông hoa - Quang Chiến dịch - 56
- Chả nhẽ gương mặt tôi... - Quang Chiến dịch - 57
- Anh bạn quý ơi, anh yêu rồi đó - Quang Chiến dịch - 58
- Em có kìm cương, có ngọc ngà - Quang Chiến dịch - 59
- Ai yêu lần đầu tiên - Quang Chiến dịch - 60

Họ cho tôi lời khuyên... - Quang Chiến dịch - 61

Bị xua đuổi khỏi làn môi... - Quang Chiến dịch - 62

Nếu em thành người vợ quý... - Quang Chiến dịch - 63

Khi nàng ôm xiết tôi... - Quang Chiến dịch - 64

Có thật em thù hận với tôi - Quang Chiến dịch - 65

Trong phòng nhỏ, ban đêm - Đào Xuân Quý dịch - 66

Tôi yêu một bông hoa - Quang Chiến dịch - 68

Bướm phải lòng hoa hồng - Quang Chiến dịch - 69

Đêm mùa xuân nồng ấm - Quang Chiến dịch - 70

Cây huệ mảnh mai - Quang Chiến dịch - 71

Đôi mắt xanh da trời - Quang Chiến dịch - 72

Chính bởi yêu em nên... - Quang Chiến dịch - 73

Ai ngày xưa phát minh chiếc đồng hồ - Tế Hanh dịch - 74

Ngày xưa có một ông vua già - Quang Chiến dịch - 75

Sớm ra, ánh gửi tới em những bông hoa tím - Quang Chiến dịch - 76

Thư em viết cho anh - Quang Chiến dịch - 77

Bên bãi biển thanh bình - Quang Chiến dịch - 78

Em yêu tôi, tôi biết... - Quang Chiến dịch - 79

Nàng chạy như con hươu - Tế Hanh dịch - 80

Anh đã giấu người đời - Quang Chiến dịch - 82

Thư gửi em... - Quang Chiến dịch - 83

Tôi nên yêu ai không biết nữa - Quang Chiến dịch - 84

Tuổi xuân tôi đang ngày ngày biến mất - Quang Chiến dịch - 85

Em-ma - Quang Chiến dịch - 86

Em thích nằm trong cánh tay tôi - Quang Chiến dịch - 87

Hạnh phúc đã hôn tôi - Quang Chiến dịch - 88

- Khi anh ngất ngây...* - Quang Chiến dịch - 89
- Mùa xuân đã tới ngoài cổng ngõ* - Quang Chiến dịch - 90
- Thuở ấy, tôi có một tổ quốc rất đẹp* - Tế Hanh dịch - 92
- Hãy trốn với anh đi* - Quang Chiến dịch - 93
- Hãy thôi đi!* - Quang Chiến dịch - 94
- Ôi, giá ta còn là một trai tơ!* - Quang Chiến dịch - 95
- Hạnh phúc là cô gái lẳng lơ* - Quang Chiến dịch - 96
- Một bài ca cũ* - Quang Chiến dịch - 97
- Hoa hồng già* - Quang Chiến dịch - 99
- Cảnh thiên đường không hấp dẫn tôi* - Tế Hanh dịch - 101
- Thung lũng nước mắt* - Hoàng Trung Thông dịch - 103
- Anh đã thấy* - Tế Hanh dịch - 105
- Thần chết đến* - Quốc khánh dịch - 106

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN VĂN LƯU

Biên tập:

TRỊNH THỊ DIỆU

Trình bày:

ANH TRÍ

Vẽ bìa:

HOÀNG HÀ

Chế bản:

TRUNG TÂM VHNN ĐÔNG TÂY

Tổng đại lí phát hành:

NHÀ SÁCH ĐÔNG TÂY, 32 Bà Triệu, Hà Nội.

ĐT: 8251374 Fax: (84-4) 8251374

NHÀ SÁCH ĐÔNG TÂY I, 466 Nguyễn Chí Thanh, Hà Nội.

ĐT: 7733041 Fax: (84-4) 7733472

Thơ trữ tình

Hainrich Hainơ

Nhà xuất bản Văn học, 18 Nguyễn Trường Tộ, Hà Nội

Thơ trữ tình H.Hainơ là một trong những đỉnh cao của nền thơ c
Đức, chân thành, mãnh liệt và sâu lắng, rất được bạn đọc Việt Nam
nhất là bạn trẻ yêu thích.

In 800 cuốn khổ 11x18,5 tại Xi nghiệp in Hải Phòng
Giấy phép xuất bản số: 207/14/CXB cấp ngày 26/1/2000
In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2000

h.haino

T H O T R U T I N H

Y025.206

Giá: 25.000đ